

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Vicent Partal

Matar Fuster

L' intent d'assassinat que va patir Joan Fuster el setembre del 1981 ha estat i és un dels episodis més foscos

de la lamentable transició valenciana. Dues bombes van esclatar amb pocs minuts de distància, de matinada, a la porta de sa casa de Sueca. Amb la clara intenció de matarlo. Esperaven que l'escriptor trauria el cap amb la primera bomba i aleshores esclataria la segona. Per sort els destinataris de l'atac ho varen entendre així i no varen caure en la trampa.

L'episodi va ser, amb els assassinats de Miquel Grau i Guillem Agulló, el més bàrbar d'aquells anys a València on l'extrema dreta, confabulada amb els militars, la policia i els polítics, feia el que volia. Mai no es va saber quins eren els autors ni ningú va posar gran interès a solucionar la pregunta òbvia de qui eren els potencials assassins. Ningú, vull dir, dels qui ho tindria fàcil saber-ho.

Molts i molts valencians hem tingut sempre aquella matinada de Sueca al cap, preguntant-nos qui estava al darrere d'aquell atac

Perquè molts i molts valencians hem tingut sempre aquella matinada de Sueca al cap, pensant en el que podria haver passat i preguntant-nos qui estava al darrere d'aquell atac tan professional.

El periodista Francesc Bayarri, un dels noms llegendaris del maltractat cos d'informadors valencians, durant anys ha anat fent alguna cosa més que preguntes i ara ens ha regalat un llibre imprescindible: *Matar Joan Fuster (i altres històries)*, on no s'arriba a respondre a tot però es respon a molt més del que mai no s'havia sabut.

El llibre, editat per Austrohongaresa.com, ens acosta a les connexions més fosques del País Valencià d'aquells anys amb una meticulositat de periodista clàssic que avui en dia crida l'atenció i tot. No hauria de ser així però ho és. En un moment d'una confusió professional tan gran el llibre de Bayarri ens reconforta a tots, per la qualitat amb què està fet i per la voluntat de servei públic que representa el seu esforç investigador. Llegiu-lo. Paga la pena.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Polítics senglars

Un dia, fa molts anys, un amic que havia saltat del PSUC al PSC i que en el nou partit havia obtingut un càrrec, em va confiar: "He guanyat posició i influència però he perdut alegria." Trobava els nous companys ensopits. Es veu que al PSUC hi havia més barrila, almenys de cara endins. "Segregàvem discursos i escrits de molta seriositat, però en les reunions rèiem del mort i de qui el vetlla; organitzàvem sopars i sortides que facilitaven la desinhibició... La meua dona ha deixat d'acompanyar-me. Els esbarjos del partit d'adopció li semblen exercicis espirituals que exigeixen anar mudat i menjar la carn de la barbacoa amb forquilla i ganivet." Em va semblar que exagerava. El PSC ha donat gent molt trempada, com Maragall i els alcaldes que el van succeir. D'acord: s'ha proveït allò que en política se'n diu *senglars*, persones adustes i mossegadores que limiten l'afabilitat dels dirigents, però quin partit no té *senglars*? Alfonso Guerra en va ser un amb molt relleu al PSOE. Al PSC evocaríem Josep M. Sala o Joan Ferran. Ara mateix Miquel Iceta té un parell

“Ves que no acabem dient que contra Rajoy vivíem millor”

de subalterns que segueixen la tradició. Però qui s'avorriria al costat de l'irònic, ocurrent i una mica frívol Miquel Iceta, ideologia a banda? Pujol, també ideologia a banda, feia riure. Volia fer riure. Va tenir algun *senglar*? Lluís Prenafeta en va ser un, però els seus consellers de més pes i més *bon vivants*, Macià Alavedra o Antoni Subirà, semblava que, els *senglars*, se'ls mengessin en forma de civet.

José M. Aznar va alterar la norma. El *senglar* era ell perquè trobava incompatible autoritarisme i simpatia. Va haver de recórrer a suavitzants. Penso en Josep Piqué. L'actual PP ha

perdut tota forma d'equilibri i per això, i per definició, caurà. Però ves que un dia no ens trobem dient que "contra Rajoy vivíem millor". Perquè, que passa a Ciutadans, el partit cridat a desplaçar el PP? Aquí sí que no riu ningú. Ni Albert Rivera, que té un somriure que sembla retallat d'una revista, ni l'últim militant. Inés Arrimadas no expressa alegria ni quan balla sevillanes a la Feria de Abril. Del primer a l'últim semblen un aplec de ressentits. Aquesta és la paraula: ressentits. Algun trauma escolar? Al principi ho semblava. Ara estan enfadats amb tot i amb tothom i projecten la natural agressivitat. Els agressius de naixement s'hi adhereixen. Fan mitja por o por sencera. En volen fer. Milions de persones semblen inclinades a votarlos. El gran capital els aporta sumes pensant en l'estabilitat que el PP ha deixat d'oferir-li. L'estabilitat vindrà del diàleg i la negociació, no només a Catalunya. Qui no somriu o no té a mà algú amb empatia que ho faci, pot pacificar res? Els sobiranistes que Ciutadans abomina són, en la seva actual aflicció, molt més jovials.